

Poques vegades el pèl facial s'ha convertit en objecte d'un debat polític tan agitat. Quan el jove i popular ministre d'economia de França, Emmanuel Macron, va tornar de les seves vacances de Nadal lluint una bona barba, van començar les crítiques polítiques. És un truc per cridar l'atenció? Un símbol visual d'un clar desafiament del ministre? Una apel·lació a la multitud de contingut tecnològic metrosexual? Emmanuel Macron, fingint estar sorprès per l'escàndol, ha insistit que ell només volia descansar per un temps i, per això, s'ha deixat créixer la barba. Però la repercussió encara perdura: en un moment de desil·lusió amb la majoria dels polítics, hi ha un líder dinàmic i inconformista, que els francesos troben fascinant.

Macron, de 38 anys, s'ha convertit en el polític més popular de l'esquerra, i el segon més popular en general. No obstant això, fa 18 mesos era totalment desconegut fora del Govern. Banquer d'inversions per un dia i producte de la prestigiosa universitat pública, l'Escola Nacional d'Administració, el senyor Macron es va convertir en assessor econòmic de François Hollande, després de l'elecció del socialista com a president l'any 2012. Els seus esforços per convèncer el president a abandonar les seves idees absurdes no sempre tenen èxit. Macron va insistir que la taxa màxima d'impostos sobre la renda que va prometre Hollande del 75% era com una "Cuba sense sol". De tota manera, aquesta taxa es va aplicar durant dos anys.

Va ser després d'arribar al Govern, l'any 2014, quan Macron va començar a cridar l'atenció dels francesos. El seu predecessor, Arnaud Montebourg, era especialista fent enfadar els inversors estrangers i declarar que França no els necessitava. Macron té un encant especial. Content amb les empreses Davos o Silicon Valley i un defensor de les noves creacions de l'alta tecnologia francesa, és possible que reclami una participació equitativa per millorar la imatge de França entre els inversors estrangers.

El gran misteri, però, no és que Macron agradi a l'estranger. És que s'ha guanyat la confiança dels francesos. Moltes de les idees de Macron són contràries

MÓN

Jove imberbe

Manuel Valls era l'iconoclasta de l'esquerra. I aleshores, arribà Emmanuel Macron.

a tot el que tradicionalment han defensat l'esquerra francesa i els seus aliats. Aquests defensen la setmana laboral de 35 hores; ell impulsa la flexibilitat de les empreses per negociar més hores. Consideren diumenge laboral com un assalt sobre el dret dels treballadors a descansar; ell vol que els empleats puguin triar el que prefereixin. Volen protegir els titulars, com ara els conductors de taxi; ell sap que Uber agrada als consumidors. Tenen riqueses sospitoses (Hollande va dir una vegada que no li agradava la gent rica); ell estimula els joves francesos a convertir-se en multimilionaris. "Hem de deixar enrere l'esquerra conservadora que té por del canvi," diu Macron.

Aquestes idees poden ofendre l'esquerra ortodoxa, però atreuen el centre polític de França. Macron, que ja no és membre del Partit Socialista i mai ha estat elegit, atreu també molts admiradors fora del seu cercle. Una enquesta fa evident que és el segon polític més popular de centre-dreta, per davant de Nicolas

L'ESQUERRA FRANCESA. L'energia política d'Emmanuel Macron destaca en una França descontenta, amb un 10% d'atur i tan sols l'1,1% de creixement en l'últim any. A sota, amb el primer ministre Manuel Valls.

Sarkozy, líder de Les Républicains, el partit de l'oposició de centre-dreta.

A diferència dels polítics d'edat avançada que lideren el Parlament, Macron també té en consideració la seva generació: joves que utilitzen Uber, que realitzen reunions de negoci en cafeteries a través de Skype i eviten anar als hotels en favor d'Airbnb. "Ell està en sincronia amb la societat, no amb els partits polítics", diu un cap de tecnologia francesa. L'energia política de Macron destaca en una França descontenta, amb un 10% d'atur i tan sols l'1,1% de creixement en l'últim any. Des del doble atac terrorista de 2015, el senyor Hollande està malhumorat. Manuel Valls, el primer ministre, declara que "la situació és molt tràgica." Macron somriu.

Aquesta popularitat insolent no és del gust de tothom, especialment dins del Govern. "És exagerat, manca d'un sentit polític", diu una font. La rebel·lia del senyor Macron està deixant al descobert Manuel Valls, que abans de convertir-se en primer ministre l'any 2014 va ser un

socialista moderat. Igual que Macron, Manuel Valls ha utilitzat la seva popularitat per legitimar càrrecs contra l'ortodòxia socialista, declarant que el partit és "retrograd" i "està obsessionat amb l'ego marxista". Com a primer ministre, Valls ha aconseguit que la política econòmica sigui més favorable a les empreses, amb l'aprovació d'un projecte de llei de desregulació, que va elaborar Macron al Parlament (contra els rebels socialistes). No obstant això, un alt càrrec ha atenuat la seva iconoclastia.

Per ara, és més útil per a Hollande, que ja no està tan rebotat, aconseguir que ambdós estiguin al Govern. Però, amb les eleccions presidencials tan a prop, també li convé que es mantingui una certa tensió entre ells. Hollande és el menys popular dels presidents moderns de França, però manté l'esperança de postular per a la reelecció. El fet de poder controlar els seus possibles rivals donarà lloc a una remodelació del pròxim Govern. S'espera que Laurent

Fabius, ministre d'Afers Exteriors, passi al consell constitucional.

El fenomen Macron, a banda, també suggereix un tema més important: pot haver-hi un gran nombre de votants de centre a França que no es perceben amb l'actual sistema presidencial bipartidista. L'any passat, per exemple, els diputats socialistes es van oposar a la llei de desregulació del Govern. Però el 54% de la població vol reformes per accelerar la situació, i una enquesta diu que el 69% vol reduir les 35 hores laborals a la setmana. Alguns sindicats radicals continuen impeding que les botigues obrin el diumenge. No obstant això, molts empleats a qui han promès una paga generosa per treballar el diumenge hi estan a favor. El senyor Valls i el senyor Macron han ajudat perquè l'opinió pública francesa es decanti pel centre. La qüestió és com, políticament, es pot aprofitar l'energia d'aquest tranquil però emergent consens francès. •

Traducció de Marina Solaz Corts